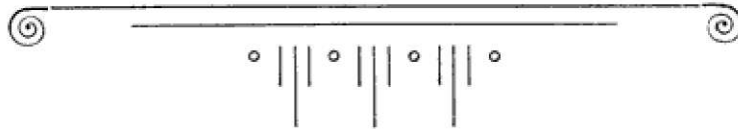

LJUBLJANSKI ZVON

V svet . . .

Iam za goro je umiral dan,
in sence in megle bele
so iz dalje temne hitele
črez tiho in mirno plan.

Veš še? . . . Bil slovesa je dan.
Glej, in midva se nisva jokala,
le hladno sva roke si dala,
in tiho šla vsak v svojo stran . . .

In vendar, če tudi umrla
je duša moja tedaj,
pa pridejo ure, ko čase
si tiste želim spet nazaj.

Ko v strahu te čakam in čakam,
da zopet nazaj bi prišla,
in s svojim poljubom vzbudila
mi dušo iz težkega sna.

*

Pod noč odhajal sem, in tam ležalo
je v megli neprodorni mesto belo.
Ob cesti golo drevje je šumelo
in listje velo v vetru je vihralo.

Potrt in truden dalje sem korakal.
Vse kraje, kjer sva se nekdam ljubila
pozdravil sem — in koder si hodila,
poljubil zemljo sem in tiho plakal . . .

*

Tako težko je brez tolažbe
odhajati ven v svet,
brez ljube, ki v trepetu čaka,
kdaj bi se vrnil spet.

Nikjer mirú . . . Le dalje, dalje
iz kraja v drugi kraj!
In v prejšnji kraj in v prejšnje čase
več ne povrneš se nazaj.

*

Gozdovi umirajo . . . Solnce zlató
še z zadnjimi žarki jim sije,
vetrovi šumijo jim zadnje slovó
otožne pojoč melodije . . .

A s časom sred tihih teh pustih dobnav
pomlad se zasmije vesela!
Le najina mrtva uboga ljubav
ne bode nikdar več cvetela.

*

S kipečih grudij roža ti je pala
na blatna tla.
Pobral sem jo, in ti tak brez srcá
in porogljivo si se nasmejala.
A jaz hitel domov sem . . . Ko v omami
sem tiščal v roki jo in trepetál,
zmeden in blazen jo poljuboval
in močil, pral jo s svojimi solzami . . .

A. Gradnik.

